

SARAH MORGANOVÁ

Rodina pre začiatčníkov

Rodina

pre začiatčníkov

Rodina

pre začiatočníkov

SARAH MORGANOVÁ

Original title: Sarah Morgan: FAMILY FOR BEGINNERS
Copyright © 2020 by Sarah Morgan
This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A.
Cover design: Mary Luna
Art Direction: Alexandra Niit
Cover Image: Allan Davey, Alex Zotov/Shutterstock
Translation © Veronika Maťušová, 2021
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2021

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Denisa Stareková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Okrem prípadov historických faktov mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0115-8

Venujem RhaeAnne Thaynovej,
ktorá je rovnako láskavá a úžasná ako jej knihy.

Prológ

Clare

Je vždy zločin zničiť dôkazy?
Clare strčila pokrčený list do vrečka a po vlhkej tráve prešla k jazeru. Celý týždeň pršalo a zem pod čižmami zmäkla. Vietor jej navial vlasy do tváre a ona si ich začesala späť. Potrebovala vidieť jasne.

Nerada riešila morálne dilemy, no aj tak sa pred jednou ocitla a musela si vybrať medzi dvoma vlastnosťami, na ktorých jej záležalo najviac. Medzi oddanosťou a úprimnosťou.

Zastala na mieste, kde tráva prechádzala do úzkej kamienkovej pláže. Naproti cez vodu na západnom brehu jazera bol medzi vysokým trstím uhniesdený hausbót. Za ním sa tiahol hustý les a ponúkal závideniahodné súkromie. Ako dieťa sa tam hrávala s najlepšou kamarátkou Beccou. Premenené na pirátky sa vyhýbali vytŕčajúcim doskám a pavučinám. Spúšťali na vodu kanoe, plačkali sa v ľadovej vode a s radostným zdesením výskali, keď sa im nohy zamotali do pokrútených rias.

Aj jej vlastné dieťa sa tam hrávalo, hoci ona bola viac v strehu ako jej rodičia. Vedela, aké veľké dobrodružstvo sa tu dá zažiť, a možno preto trvala na záchranných vestách a ustavičnom dohľade.

Chvíľu žila v Londýne a v Paríži, ale jedine v tomto kúsku Anglicka, plnom jazier a hôr, sa cítila doma.

Keď jej zomrel otec, s Toddom sa sem presťahovali, aby bývali bližšie k jej matke. Práve Toddovi napadlo prerobiť hausbót na luxusné obydlie. Ako architekt videl potenciál aj v najzanedbanejších budovách, no v tomto prípade to dopadlo naozaj skvele. Polámané dosky a rozbité okná vymenili za kameň a cédrové drevo a celé to zasklili. Obrátené debny, na ktorých sa sedelo, dávno zmizli. Keď mala Clare čas sadnúť si, rozvalila sa na pohodlné sedačky a zavinula sa do látok a luxusu. Skutočný luxus však predstavovala poloha hausbótu. Nerušené miesto pri vode priťahovalo tých najvyberavejších cestovateľov, ľudí, ktorí túžili utiecť pred stresom moderného sveta a ponoriť sa do pôžitkárskeho radovánok pri jazere, kde ich najbližšími susedmi boli kačky a vážky. Veľa ľudí si neváhalo za takúto izoláciu od sveta slušne zaplatiť. Clare a Todd prenajímali hausbót počas toľkých týždňov v roku, aby si zabezpečili pekný príjem.

Hausbót bolo vidieť len z jedného rohu záhrady a Clare odtiaľ príležitostne kontrolovala situáciu a videla hostí, ako sedia na móle, popíjajú šampanské a pozorujú lysky a kormorány schované medzi trstinou. V noci sa ozýval akurát šepot vetra, húkanie sovy a občas šplechnutie, keď na hladine pristál vták hľadajúci potravu.

Súkromie bolo zaručené, pretože k tejto časti jazera sa dalo dostať len z Chaty pri jazere a vstup na príjazdovú cestu k domu ste ľahko minuli, ak ste nevedeli, kde odbočiť z hlavnej cesty. Veľkú železnú bránu, ukrytú medzi bujnými azalkami a rododendronmi, ste mohli ľahko prehliadnuť a hneď za ňou sa nachádzala Strážnica, dom, kde teraz bývala jej matka. Od neho sa vinula dlhá štrková príjazdová cesta k ich obydlíu.

Clarina mama sa presťahovala do Strážnice po smrti manžela a trvala na tom, aby sa Clare s Toddom presťahovali do väčšej nehnuteľnosti. Takmer impulzívne predali svoj malý londýnsky byt a presťahovali sa späť na miesto, kde život plynul pomalšie. Podobne ako iní, aj oni sem prišli dýchať čerstvý vzduch, prechádzať sa po horách a plaviť sa po početných jazerách.

Tu vyrástlo a dozrelo jej priateľstvo s Beccou. Možno by sa tu aj skončilo, ale dnes to už nikdy nezistí, pretože Becca zomrela.

Hausbót nijako nesvedčil o ich poslednom rozhovore, čo ju tešilo.

Teraz však mala písomný dôkaz, odoslaný deň pred Beccinou smrťou.

Kiežby som ti to nikdy nebola povedala.

To by uvítala aj Clare.

Štípali ju oči. Od žiaľu. Od frustrácie. Prialo si, aby sa ten posledný rozhovor nikdy neodohral, pretože teraz si pamätala iba naň. Desaťročia ich priateľstva sa akosi scvrkli na tú poslednú stresujúcu hodinu. Veľmi sa na kamarátku hnevala a pohár jej oddanosti pretiekol.

Neviedla, že to bude ich posledné spoločné leto. Keby to tušila, snažila by sa viac, aby preklenula tú priepasť medzi nimi? Možno nie. Hnevala sa a teraz ten hnev ustúpil pocitu viny, pretože smrť so sebou často niesla aj vinu ako dodatočné bremeno.

Záležalo ešte na oddanosti, keď ten človek zomrel? Záležalo ešte na úprimnosti, ak by priniesla len bolesť?

„Clare!“ niesol sa záhradou hlas jej mamy. „Čo robíš na tom daždi? Poď dnu.“

Clare zodvihla ruku, ale neotočila sa.

Musela sa rozhodnúť a to jej vždy najlepšie šlo pri vode. Považovala sa za človeka s etickými zásadami. V škole si z nej utáhovali, že vždy robí „správnu vec“, bolo teda ešte čudnejšie, že jej najlepšia kamarátka bolo dievča, ktoré vždy náročky spravilo presný opak.

A teraz jej Becca zanechala toto.

Tak sa pohrúžila do myšlienok, že si mamu ani nevšimla, kým nepocítila jej ruku na pleci.

„Nemusíš tam ísť, to predsa vieš.“

Clare hľadela na jazero. Jeho tmavú hladinu prebodávali kvapky dažďa. V lete tu vládla idyla, ale hrozivé mraky na oblohe a vlny omývajúce breh vzbudzovali dojem hrozby, ladiaci s jej náladou.

„Bola to moja najlepšia kamarátka.“

„Ludia sa niekedy odcudzia. Tak to v živote chodí. V štyridsiatke nie si rovnaká ako v štrnástich. Občas to skrátka musíme prijať.“

Žeby jej mama pri poslednej návšteve vycítila medzi kamarátkami napätie? V posledný deň prišla peši zo Strážnice, aby sa spýtala, či netreba pomôcť, zatiaľ čo Becca s Jackom usilovne vláčili batožinu do auta a obháňali deti.

Clare dúfala, že ten chaos zakryje krehkú atmosféru, no jej mama vždy vycítila, ako sa veci majú. Našťastie, Jack a Todd sa pohrúžili do rozhovoru o autách a motoroch a nič si nevšimli. Keď odchádzali, Becca sa lícom dotkla Clarinho. Mala pocit, že začula tlmené „*prepáč*“, ale nebola si istá, a keďže Becca sa nikdy za nič neospravedlňovala, nezdalo sa jej to pravdepodobné.

„Ani si nepamätám, kedy som ju nemala vo svojom živote.“
Cítila maminu ruku na pleci.

„A napriek tomu ste vždy boli také odlišné!“

„Viem. Becca žiarila, kým ja som bola popri nej všedná.“

„Nie!“ rázne namietla jej matka. „To vôbec nie.“

Možno to slovo *všedná* úplne nevystihovalo. Stabilná? Spolahlivá? *Nudná*? „To nič. Viem, kto som, a to mi stačí.“ Done dávna sa jej v noci dobre spávalo a so svojimi rozhodnutiami bola spokojná. Až kým ju Becca nepostavila pred jedno nemožné.

„Ty si ju uzemňovala a ona v tebe prebúdza tvoju dobrodružnejšiu stránku. Vedela ťa postrčiť, aby si vykročila zo svojho pohodlia.“

Prečo si všetci vždy myslia, že to je dobrá vec?

V tomto prípade to dobré nebolo.

Clare sa tak veľmi vzdialila od svojho pohodlia, že by sa späť nedostala ani s kompasom či s GPS. Chcela sa zachytiť niečoho známeho, preto zízala na hausbót. Namiesto šťastných spomienok však videla len Beccu, ako sa jej spovedá a krásnu tvár má mokrú od slz.

„Viem, že sa medzi vami niečo stalo. Ak sa o tom chceš porozprávať, som skvelá poslucháčka.“ Jej matka rozprestrela dáždňik a vsunula si ruku pod Clarinu pazuchu, aby ich obe schovala pred dažďom.

Mala by sa mame zveriť? Nie, to by nebolo fér. Protivilo sa jej, že sa dostala do tejto pozície. To posledné, čo chcela urobiť, bolo postaviť do nej niekoho iného.

Bola dospelá a dávno vyrástla z čias, keď mama musela rozmotávať jej problémy a riešiť všetko za ňu.

„Pôjdem na ten pohreb. Už mám rezervovanú aj letenku.“

Mama pevnejšie zovrela dáždňik. „Vedela som, že tam pôjdeš, veď to si celá ty. Vždy spravíš správnu vec. Hoci by som si priala, aby si ju nespravila.“

„No čo ak neviem, čo je správne?“

„Vždy to vieš.“

Ibaže tentoraz nie a v tom spočíval celý problém. Teraz nie. „Už som im povedala, že prídem.“

Matka si vzdychla. „Niežeby Becca vedela, či tam si alebo nie, ani ju to už nezaujíma.“

Dážď pravidelne klopal po dáždňiku, obloha súciteľne smoklila a vzadu po Clarinom kabáte stekali lenivé kvapky.

„Nejdem kvôli Becce. Som Izzina krstná mama. Chcem ju trochu podporiť.“

„Tie úbohé deti! Ani na to nechcem pomyslieť. A Jack. Chudák Jack.“

Chudák Jack.

Clare hľadela rovno pred seba. „Čo mám povedať?“ Uvedomovala si, že mama jej nemôže poradiť s tým, čo ju trápilo najviac, keď sa jej na to ani neopýtala.

„Nejako to prekonajú,“ odvetila mama vecne. „Život nám vždy naloží len toľko, koľko zvládneme.“

Clare sa k nej obrátila a uvidela vrásky a znaky starnutia, ktoré tam neboli, kým jej otec žil. „Naozaj tomu veríš?“

„Nie, ale vždy mi pomôže, keď mi to niekto povie. Uistí ma to.“

Clare sa prvý raz po mnohých dňoch usmiala. Bez ohľadu na mokrý kabát a neustávajúce kvapkanie z dáždника sa vrhla na mamu a silno ju objala. „Ľúbim ťa, mami.“

„Aj ja ťa ľúbim.“ Mama jej stisla plece, rovnako ako keď bola Clare ešte dieťa a čakalo ju niečo náročné. *To zvládneš.* „Todd pôjde s tebou?“

„Nechcem, aby šiel. Stále robí na tom veľkom projekte.“ Todd v skutočnosti trval na tom, že všetko nechá tak a pôjde s ňou, ale odmietla. Toto jej pôjde ľahšie samej. „Budem preč len štyri dni.“

„Ostaneš u nich?“

Clare pokrútila hlavou. Jack jej navrhol, že môže prespať u nich v Brooklyne, no nesúhlasila. Vyhovorila sa, že im nechce pridávať robotu, ale popravde ešte nebola pripravená znovu ho vidieť. Jack s jeho milou povahou a úprimným úsmevom. Spomenula si, ako o ňom Becca prvý raz hovorila. *Niekoho som stretla.*

Becca stretávala kopu chlapov, takže Clare zozáčiatku ani nedávala pozor. Očakávala, že tento vzťah potrvá rovnako krátko ako ostatné.

„Je to dobrý chlap,“ povedala Becca a obe sa zasmiali, pretože dovtedy sa Becca o dobrých chlapov nezaujímalá. Mala rada darebákov. Vinu hádzala na svoju výchovu. Vraj by nevedela, čo má robiť s mužom, ktorý by sa k nej správal pekne, ale s Jackom na to zjavne prišla.

Pamätala si, ako ju Becca prvý raz previedla po ich dome v Brooklyne. *Pozri na mňa! Už som dospelá – štyri izby, tri kúpeľne a šatník na všetky moje topánky. Som takmer skrotená.*

Takmer.

V očiach mala iskru, tú istú, čo jej toľko ráz pomohla premeniť všetky problémy v škole na žart.

Clare zovrela list v dlani.

Zúčastniť sa na pohrebe nebude to najťažšie. Najťažšie bude predstierať, že medzi ňou a Beccou sa nič nezmenilo. Pobozká Jacka na líce a tú nechcenú informáciu pochová vo svojom vnútri.

Mama jej zotrela z kabáta kvapky. „Čo myslíš, prídu sem budúci rok?“

„Neviem. Skôr nie.“ Posledných dvadsať rokov ich rodiny spolu trávili tri týždne v Chate pri jazere. Manželstvo, deti, život ako taký, nič sa nemohlo postaviť do cesty tým dňom. Patrili im. Bola to posvätná súčasť ich priateľstva. Čas dobehnúť zameškané.

Potom sa odohral ten rozhovor. Jeden rozhovor, ktorý všetko zmenil.

A ten list, samozrejme. Prečo list? Kto v dnešnom svete emailov a rýchlych správ ešte píše listy?

Našla ho v schránke, strčený medzi obálkou z banky a letákom miestnej donášky pizze. Hneď spoznala tie rúzne ťahy písma s mnohými slučkami. Becca v škole privádzala učiteľov do zúfalstva svojou neschopnosťou prispôbiť sa. Jej písmo bolo rovnaké ako všetko ostatné, čo robila – osobité. Becca všetko robila tak, ako chcela.

Clare odniesla list do domu a položila ho na kuchynský stôl. Otvorila ho až po hodine a teraz si priala, aby to nikdy nebola urobila. Veď listy sa strácajú aj na pošte! Lenže tento nie. Hneď vedela, čo si v ňom prečíta, ale keď to videla čierne na bielom, akosi sa to ešte zhoršilo.

Takmer zanadávala, keď si ho prečítala, ale snažila sa nenadávať nahlas.

Keď držala list v ruke, počula Beccin hlas: *Povedz doriti, Clare! No tak! Ak si niekedy potrebovala uvoľniť napätie, tak práve teraz.*

„Premokneš.“ Pobožkala mamu na líce, rozhodnutá, čo urobí. „Poďme dnu. Dáme si horúci čaj a hrianku a potom dokončím nákup letenky.“

Mama ju objala okolo pliec. „Celé je to také smutné. Bola si pre ňu dobrou kamarátkou, Clare, nezabudni na to.“

Naozaj? Nepovedala by dobrá kamarátka, čo si myslí, bez ohľadu na cenu? Alebo by ju dobrá kamarátka podporila, hoci by si myslela, že robí niečo odporne nesprávne?

Vošli do domu a schovali sa pred dažďom.

Mama nechala mokrý dáždnik na kamennej podlahe a vybrala sa do kuchyne. „Postavím na čaj.“

„Budem tam o minútku. Musím ešte niečo spraviť.“ Zavesila kabát, z vrečka vybrala list a prešla do obývačky k ohňu v kozube. Večer sa tam schádzala celá rodina a rozprávali sa, hrali hry alebo pozerali televízor. *Očarujúco staromódne*, nazvala to Becca svojím dvojzmyselným tónom, ktorý používala na komplimenty aj na výsmech.

Clare na chvíľu zastala a rozmýšľala o svojej kamarátke, o všetkých tých chvíľach, keď sedeli v tejto izbe a smiali sa.

Potom sa zhlboka nadýchla a hodila list do ohňa. Sledovala, ako okraje černejú a skrúcajú sa v horúcom objatí plameňov.

Becca už bola mŕtva a tento list a jeho obsah zomrú s ňou.

Tak sa rozhodla a bude sa s tým musieť naučiť žiť.

1

Flora

Prvý raz ho uvidela, keď stál pred obchodom a cival na kvety vo výklade. Ruky mal strčené vo vreckách kabáta, golier vyhrnutý na ochranu pred štipľavým chladom newyorskej zimy. Bol ten surový, mrazivý deň, keď sa každý výdych menil na biely nadýchaný obláčik a obloha bola rozladená a hrozivá. Ľudia sa ponáhľali po ulici so sklonenými hlavami a šli za svojimi povinnosťami s neradostným odhodlaním.

No on nie. Nepotisol dvere a nehľadal úkryt pred zimou, ako to v to ráno spravili už toľkí. Radšej postával pred dverami s prázdny výrazom na tvári a prezeral si výklad plný kvetov, ktoré do sivej zimy vnašali kvapku farby.

„Kytica z pocitu viny.“ Julia vytiahla z vedra dvanásť ruží s dlhými stonkami a položila ich na pult. „Kupuje kyticu z pocitu viny. Stavím sa s tebou o desať dolárov, že si s niekým začal pomimo a teraz obzerá kvety a rozmýšľa, ktoré z nich najlepšie povedia ‚prepáč‘ tak, aby ho žena nevykoplá z domu.“ S úškrnom sa pozrela na Floru.

Flora sa nestavila a nielen preto, lebo vedela, že Julia nemá desať dolárov na rozhadzovanie. Možno ten muž nikoho nepodvádzal, no rozhodne nič neoslavoval. Tváril sa napäto a tesne zavreté pery naznačovali, že sa zabudol usmievať.

„Prečo by musel hneď podvádzať? Možno sa zaľúbil, ale ona mu city neopätovala. Možno kupuje kvety z lásky. Porozkladá ich do každej izby.“

Takto sa dohadovali stále, priateľsky si vymieňali názory o zákazníkovej motivácii.

Julia vždy inklinovala k temnejším vysvetleniam, čo Flora nikdy nechápala, pretože jej kolegyňa a kamarátka bola šťastne vydatá za hasiča a mala tri milujúce, aj keď náročné deti v puberte.

Flora k životu pristupovala optimistickejšie. Ak ráno pršalo, neznamenalo to, že bude pršať aj poobede.

„Pripadá ti zaľúbený?“ Julia šikmo odrezala stonky, ako ju to Flora naučila. „Vonku je pod nulou. Ľudia sa tam zdržiavajú, len keď musia. Ak nakupujú veci nevyhnutné pre život. Napríklad čokoládu.“

„Aj kvety sú nevyhnutné pre život.“

„Pre čokoládu by som riskovala omrzliny. Pre kvety nie. Kvety nie sú nutne potrebné.“

„Pre mňa sú. Otrhaj tie listy. Ak ich necháš vo vode, odhnijú a potom sa na stonkách nazbierajú baktérie a kvety zvädnú.“

„Kto mal tušiť, že je to také komplikované.“ Julia ich opatrne obtrhala a znovu pozrela cez výklad. „Niečo pokašlal, nemyslíš? Spravil nejakú hroznú chybu a teraz rozmýšľa, akou veľkou kyticou jej to vynahradí.“

„Alebo jemu.“

„Alebo jemu.“ Julia naklonila hlavu. „Vyzerá unavený. Vy-stresovaný. Radšej by bol doma v teple, ale namiesto toho mrzne

na kosť pred naším výkladom, čo mi vraví, že ide o niečo dôležité. Možno jeho partnerka či partner odhalili jeho románik a on teraz zvažuje, či to nejako napraví, ak teraz vyhodí kopu peňazí.“

„Možno majú tridsiate výročie svadby a chce to osláviť.“

„Alebo,“ pokračovala Julia, „kupuje kvety, lebo niekomu pokazil deň a chce to napraviť. Čo je?“ Stíchla a nadýchla sa. „Ty si ma učila, že kvety rozprávajú príbeh.“

„Akurát že ty z toho vždy spravíš horor.“ Flora zachránila ružičku, aby nespadla, a nadýchla sa jej vône. Snažila sa nedotýkať pukov, ale vedela si predstaviť ich zamatovú jemnosť pod prstami. Niektorí ľudia používali na relax meditačné aplikácie, jej stačili kvety. „Existujú aj iné príbehy. Veselšie.“

Majiteľka kvetinárstva Celia sa preknísala okolo nich na šialene vysokých opätkoch, s náručím plným kálií. Na líkach mala zdravú farbu a mierne sploštenú tvár a Flore pripomínala georgíny. Osobnosť mala pichľavejšiu ako ruža, ale práve vďaka ráznej a praktickej povahe jej výnimočne dobre šlo dohadovanie s váhavými nevestami.

„Radšej sa s tými ružami poponáhľajte, ak ich chcete doručiť včas na večierok pani Martinovej. Viete, aká je náročná.“

„Stihneme to, Celia, neboj sa,“ usmiala sa Flora upokojujúco. Robila to prirodzene. V živote upokojila viac drám, ako vypila šálok čaju.

„Naším poslaním je poskytovať ten najlepší servis pre zákazníkov a tie najkrajšie kvety.“

„A presne to urobíme.“ Flora takmer počula, ako Julia vedľa nej škripe zubami. Dúfala, že ich šéfka odíde skôr, ako jej kamarátka vybuchne.

Celia zastala a jej výraz sa zmenil z podráždeného na podlízavý. „Mohla by si vziať sobotu, Flora? Viem, že si pracovala aj minulú, ale...“

„... ale nemám rodinné povinnosti.“ Ešte si nezvykla, že viac nemusí každý víkend chodiť k tete. Aj keď tetu v poslednom roku života už ani nevnímala jej prítomnosť, návštevy stále patrili k jej pravidelnému programu. Prekvapilo ju, ako čudne jej pripadá, keď tam nejde. Rovnako ju zaskočilo, ako za ňou smútila. S tetou si neboli blízke, hoci Flora sa o to pokúšala. „Dobre, Celia. Rada prídem do práce.“ Vedela, že Celia ju využíva. Zrejme to mala odmietnuť, no potom by šéfka bola rozladená a to Flora nezvládala. Prinieslo jej menej stresu, ak súhlasila. Navyše práca jej neprekážala. Víkendy vždy prežívala najťažšie, hoci celkom nechápala prečo.

Odstahovala sa do podnájmu. Mal to byť splnený sen. To predsa chcela. Šokovalo ju, že keď človek dostane to, čo chce, nie vždy ho to urobí šťastným. Jej život nevyzeral tak, ako očakávala, a ani sa v ňom tak necítila. Akoby vystúpila v Ríme a zistila, že má so sebou sprievodcu Parížom. Nebola si istá, či je na vine samotný byt alebo skôr jej očakávanie.

Mama jej vždy zdôrazňovala, že žijeme taký život, aký si spravíme. Flora sa však neubránila myšlienke, že to závisí od surovín, s ktorými pracujete. Ani ten najlepší šéfkuchár nevykúzlil zázrak z plesnivej zeleniny.

Celia si zo zoznamu odškrtnula tento problém a odkráčala. Julia odcvakla konce ďalších ruží agresívnejšie ako predtým.

„Mala som pocit, že si už nechcela robiť každému po vôli.“

„Hej, nechcela. Očividne na to idem postupne.“

„Ja som si nijakú postupnosť nevšimla. Videla som len to, že si sa nechala dokopať do práce cez víkend. Zase.“

Julia nikdy nevynechala príležitosť okomentovať túto Florinu vlastnosť ani na ňu naliehať, nech to nejako rieši.

„Mne to neprekáža. Asertivitu si šetrím na niečo veľké a dôležité.“

„Musíš začať v malom a pomaly pridávať. Prečo sa tak bojíš vzoprieť sa jej?“

Srdce sa jej silnejšie rozbúchalo už len pri tom pomyslení. „Pretože potom ma vyhodí. Konflikty mi nejdú.“ Ani odmietnutia. S tými mala zásadný problém.

„Nevyhodí ťa, Flora. Bez teba je ako bez ruky. Polovica zákazníkov sem chodí len kvôli tebe, takže jej nemusíš stále pritakávať.“

„Myslím si, že mi to zostalo po tete. Aj jej som sa stále snažila vyhovieť. Žilo sa mi jednoduchšie, keď bola spokojná.“ Hoci jej teta nikdy nebola skutočne spokojná. Skôr trochu kolísala úroveň jej nesúhlasu.

Zo života s tetou Flora získala užitočné skúsenosti. Naučila sa komunikovať s náročnými ľuďmi. Sem-tam sa jej dokonca podarilo tetu rozosmiať, čo bol najťažší test pre každého chronického pritakávača. Zdvihnuté kútiky tety Gillian sa dali považovať za vrcholný úspech. Pre pritakávača to bolo ako zdolať Mount Everest, zabehnúť míľu pod štyri minúty či preveslovať Atlantik. Svet bol plný náročných ľudí, preto si Flora hovorila, že raz bude teta za taký tréning ešte vďačná.

Julia nesúhlasila. „Svoje deti učím, aby si stáli za tým, čo chcú a čomu veria. Aj to, že samy sú strojcami svojho šťastia.“

„Presne. A ja som najšťastnejšia, keď sú šťastní ľudia okolo mňa.“

„Pritakávanie ťa šťastnou neurobí. Len ten druhý je spokojný a ty sa vyhneš konfliktu. A máš zo seba zlý pocit, lebo si nemala dosť odvahy, aby si odmietla.“

„Tak vreľá vďaka, Ju. Nemala som zo seba zlý pocit, no teraz už mám.“

„Len ti vravím, ako to je. Keby som niekedy stretla tvoju tetu, povedala by som jej, čo si o nej myslím.“

Flora pri pomyslení na takú konfrontáciu zvrátila tvár. „Teta neprekypovala vrúcnosťou ani láskou, to je pravda, ale bola moja jediná rodina. Vzala si ma k sebe, keď som nemala nikoho. Domnievala sa, že som jej za to dlžná, a mala pravdu.“